

[Mimi Jakobsen]

se. Ja, det vil jeg ikke afvise. Jeg siger ikke, at arbejdsløsheden er så stor, men at afstanden mellem dagpenge og garantibetaling eller løn i mange tilfælde er for lille og derfor kan virke som en fristelse. Det kan man selvfølgelig så fortolke som, at vi mener, arbejdsløsheden er så høj på grund af dagpengenes størrelse, men det er en meget generel betragtning, som jeg ikke fuldt ud kan tilslutte mig.

Der er også i bemærkningerne til forslaget en passus om, at vi gerne så en justering af muligheden for at opnå supplerende dagpenge. Det har vi jo nu senest erfaret at regeringen sådan set også mener der skal ses på, for det ligger i dens sidste udspil, og det glæder vi os naturligvis over. Hvordan det skal gøres, kan vi diskutere, men i hvert fald tror vi også, at der på dette område ligger nogle store fristelser og vel også i visse tilfælde misbrug af nogle regler, som ikke var møntet på den situation.

Bolvig (RV):

Hr. Kurt Hansen hævdede i svaret til mig, at masser af folk rammes uretfærdigt af vægringsbestemmelserne. Jeg vil gerne spørge, om det også er ministerens opfattelse. Når jeg talte om at stramme vægringsbestemmelserne, er det, fordi vi må være realistiske nok til at erkende, at der desværre også inden for dagpengeområdet sker misbrug, som der gør det inden for skattelovgivning og en lang række andre områder, og det må naturligvis være en opgave for os alle sammen at forhindre misbrug.

Hr. Kurt Hansen spurgte, hvorfor jeg ikke nævnede en begrænsning af overarbejde. Det gjorde hr. Kurt Hansen formentlig drillende, eftersom han godt ved hvorfor. Hr. Kurt Hansen ved – og det vil jeg gerne understrege – at jeg personligt vil beklage dybt, hvis det ikke er muligt for dette folketing at gennemføre en lovgivning, der begrænser overarbejde, specielt i en situation, hvor vi nu desværre må erkende at ledigheden stiger. Jeg håber, jeg dermed over for hr. Kurt Hansen har gjort min personlige stilling helt klar.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Fru Mimi Jakobsen mente, at det var lidt af en trossag, hvorvidt man troede på, at folk søgte arbejde hurtigt nok og ofte nok eller

ikke, og erklærede i øvrigt, at vi nok ikke blev enige om det. Det er rigtigt: vi bliver ikke enige om det. Men på den anden side mener jeg, at jeg er nødt til at sige noget om, hvorvidt det er en trossag eller ej, for jeg mener ikke, det er en trossag. Jeg mener, at vi bliver dynget til af undersøgelse på undersøgelse, der viser, at folk søger arbejde. Vi har for nylig set i dagspressen, at murerne i Århus har lavet en undersøgelse, som endda viser, at nogle folk begår selvmord, fordi de ikke kan holde ud at være sat fuldstændig ud af spillet og gang på gang løber panden imod, når de ikke kan få sig noget arbejde. Sådanne ting må også med, når man her står og siger, at det er en trossag. Det er ikke rigtigt, at det er en trossag, for vi har undersøgelserne. Naturligvis skal vi bruge dette forslag til at få nogle af disse undersøgelser herind, sådan at vi kan se, at der er noget om det. Jeg synes, det er vigtigt at få sagt, at det ikke er en trossag.

Kurt Hansen (VS):

Jeg skal da takke hr. Bolvig for hans ganske og aldeles klare udtalelser om hans opfattelse af overarbejde. Hr. Bolvig kan naturligvis ikke lastes for, at det radikale venstre, som man har kunnet få indtryk af tidligere, har stået på at ville gå imod overarbejde. Men det grundlag, hr. Bolvig udtaler sig på med hensyn til stramning af vægringsbestemmelserne, er aldeles svævende og diffust. Jeg spurgte, hvilket kendskab hr. Bolvig rent faktisk har til det, hvad det er for et grundlag, han opererer ud fra, når han taler om nødvendigheden af at stramme vægringsbestemmelserne. Det, hr. Bolvig gør, er så at spørge arbejdsministeren, om arbejdsministeren ligesom jeg mener, at der finder mange urimelige karantæner sted. Ja men det er da ikke noget grundlag; sådan kan man da ikke argumentere. Det er selvfølgelig en politisk vurdering alt i alt, om de vægringer, der finder sted, er rimelige eller ej. Vor politiske holdning i denne sag er aldeles klar: vi mener, at det burde være en helt naturlig og legitim ret at kunne sige nej til et job, man får anvist. Arbejdsgiverne kan sortere den arbejdskraft, de vil ansætte, vidt og bredt, men arbejderne skal, uanset hvilket job de får tilbudt, sige ja til det. Hvis de ikke gør det, falder hammeren: så er der økonomiske